

[Christmas Møller.]

ledes man skulde hjælpe disse søfarende, der, som det var naturligt, var kommet i vanskelige økonomiske Forhold. Dels havde de, som det ærede Medlem Hr. Poul Hansen (Svendborg) rigtigt fremhævede det, gennemgaaet betydelige Lidelser, som var ensartede for dem alle — adskillige af dem var torpederet flere Gange, alle havde de haft det fælles Savn af Forbindelsen med Hjemmet —, dels var Forholdet ogsaa økonomisk overmaade vanskeligt for dem. Derfor opstod allerede paa et tidligt Tidspunkt under de Forhandlinger, som førtes baade af Gesandtskabet i London, af Generalkonsulatet og af de søfarendes Repræsentanter, det Spørgsmaal, hvorledes nu de søfarende retfærdigvis skulde behandles, naar de kom hjem efter Krigens Afslutning til en betydelig Skyld til Staten eller til deres Rederi eller eventuelt til begge Dele, og det er ogsaa naturligt for mig at fremhæve, naar vi skal drøfte dette Forslag, at der ikke blot fra Gesandtskabets og Generalkonsulatets Side og naturligvis ogsaa fra Gesandtskabet og Generalkonsulatet i Washington og New York blev gjort et stort Arbejde for at hjælpe, men særlig vil jeg fremhæve Søfolkens egen Organisation i England og den Virksomhed, som Maskinmester J. H. Larsen, Styrmand R. Geisler og Sømændenes Repræsentant Børge Møller udfødede, baade medens Arbejdet stod paa, og ogsaa for at lægge et Arbejde som dette til Rette. Man har vel Lov til at sige, at det Forslag, den højtærede Handelsminister her har forelagt for Rigsdagen, og som han paa visse Omraader har arvet fra den tidligere Handelsminister og forringet, havde den tidligere Handelsminister arvet, om jeg saa maa sige, fra de søfarendes Organisationer i England, og ganske særlig kan nævnes, at Styrmand Geisler vel er den, der egentlig har faaet Ideen til at udføre Retfærdighedshandlingen paa den her omtalte Maade.

Jeg vil altsaa gerne understrege, at der ogsaa efter vor Opfattelse er god Grund til at yde de søfarende en Retfærdighedshandling og mere til for den enestaaende Indsats, de øvede for Danmark, den første og maaske den største og paa det Tidspunkt aldeles afgørende.

Jeg skal naturligvis heller ikke her, saa lidt som andre Medlemmer, komme ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, men jeg vil gerne have Lov til at gøre en almindelig Bemærkning, nemlig den — jeg prøvede paa at gøre det gennemført i Befrielsesregeringen, men naaede ikke et Resultat —: jeg synes, det vilde være overmaade formaalstjenligt, om der i Handelsministeriet blev oprettet en

Afdeling — Kontor er saa meget at sige —, en Afdeling, som havde den Opgave at tage sig af at hjælpe mange af disse Folk med mange af deres personlige Sager, naar de kommer hjem nu, hvor de har været afskaaret saa længe fra Samfundet herhjemme. Det gælder i øvrigt ogsaa mange af de søfarende, der gik ind som frivillige, og som jo ogsaa omfattes af dette, som gjorde en Indsats, da England kaldte paa dem til at blive frivillige i Stedet for at sejle, som man skulde kunne hjælpe til Rette paa en lidt anden og stærkere Maade, end man almindeligvis kan det, med at skaffe dem Stillinger i Land, skaffe dem Arbejde. Jeg har i alt Fald personlig et levende Indtryk af, at et saadant Kontor, en saadan Hjælpetjeneste vilde være overmaade formaalstjenligt, og jeg beder den højtærede Handelsminister overveje, om man ikke kunde oprette noget saadant. Jeg er godt klar over, hvor overbebyrdet Handelsministeriet og ogsaa Søfartskontoret er, men jeg tror, at det vilde være forstandigt over for de paagældende at gøre det.

Saaledes som andre Ordførere har fremhævet, bygger Forslaget paa en Afregning med Statskassen paa den Maade, at hvad den paagældende burde have tjent, føres til Kredit, og hvad han har tjent, til Debet. Der er i Forslaget kun nævnt britiske Eksempler, og der er kun nævnt konstruerede Eksempler, saa det derefter i og for sig er vanskeligt at fatte, at det kan komme til at koste saa mange Penge. For hvis man ser paa Eksemplerne, er det jo en meget ringe Udgift, man kunde tro vilde opstaa. Men jeg forstaar det saaledes, at naar der kun er nævnt britisk Hyre, vil Stillingen være den, at for den søfarende, som har gjort Tjeneste i et Panama-Skib eller et United States-Skib, maa det være Panama-Hyren og United States-Hyren, for ellers vilde det jo blive ganske overordentlig uretfærdigt. Man ved jo, at Hyren de paagældende Steder var vel tre Gange — eller noget i den Retning — saa stor, som Hyren var i de britiske Skibe, og man kan ikke regne med, at de paagældende vil komme og forlange Afregning, fordi en saadan ikke vil være nogen Fordel for dem. Altsaa Afregningsprincippet er vi enige i, vi synes det er forstandigt og rigtigt.

Men saa indeholder Lovforslaget — og det gør jeg vel ikke noget stærkt Brud paa nogen Hemmelighed ved at sige — to betydningsfulde Ændringer. Den ene er den, at man i Forhold til, hvad man oprindeligt regnede med, stryger Dyrtdstillægget for de ugifte, og dette er efter den Udgift, som